SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts.)

Bekant är, huru rykten växa och växla. De formas och bildas alltid efter hvars och ens egna benägenheter. Vandrande med verkliga lunkentussteg öfver land o. rike, såsom ryktena göra, bryr man sig sällan om, hvarifrån de komma eller hvarthän de gå, än mindre om de befinna sig på riktig väg.

Vauvenard åhörde den gamle Ros med största uppmärksamhet. Han önskade så gärna få någon anledning till motsatsmärkningar, men den utläggning Ros gaf ämnet var oneklig af egenskap att icke kunna föranleda några sådana.

Vauvenard visste icke hvad han skulle tro.

— Min ärade brefskrifvare och gamle vän angifver för öfrigt, tillade Ros, att flere bref sedermera äfven skola ha tillkommit. I dem alla, yttrar han, talas väl om tronföljarens mindre goda hälsa, men i intet om någon lifsfara. Den 16 anlände han till Carlskrona, friskare än på länge. Öfver Christianstad, Lund och Landskrona begaf han sig till Ramlösa, hvarest han sammanträffade med sin bror, hertigen af Augustenburg. Hofmarskalken baron Platen, hos hvilken tronföljaren jämte sin bror, samma dag intog frukost i Helsingborg, skall härom ha skrifvit hit, att hans kungliga höghet — oberäknadt några mindre underlifsåldanden — befunnit sig, efter hans uppfattning, ovanligt kraftfull och lugn. Ni hör, bäste grefve, att min brefskrifvare följer tronföljaren dag efter dag, steg från steg. Den 28 begaf han sig till Qvidinge hed, hvarest han till häst ämnade inspektera trupperna. Alla dessa uppgifter äro ju, herr grefve, så lugnande som möjligt.

— Vidare...

— Något vidare finnes ej. Vi hafva den 30 maj, och några ytterligare poster hafva sedan den 28 ej kunnat komma oss tillhanda. Posten behöfver i bästa fall omkring fyra a fem dagar från Skåne och hit.

Vauvenard kände sig tillbakaslagen på alla håll. Han sökte efter anmärkningar, men fann inga.

— Tillåt mig fråga, yttrade han likväl efter en stund, från hvilken har ni emottagit ofra underrättelser?

— Från en man, som tillhör hofvet, från en gammal vän, men hvilken jag ännu någon gång växlar ett o. annat bref. I sin ställning har han mer än någon annan reda på hvad som verkligen händer och sker. Ingen kan vara med invigd i förhållandena än han.

— Hofvet? upprepade Vauvenard, hofvet? Jag tror icke mycket på våra hof i allmänhet. Det franska hofvet var åtminstone alltid den förnämsta härden inom hela riket för kabaler och intriger, för lögner och skandaler. Att jag icke tror bättre om det svenska hofvet, må tillgifvas mig. Allmänt berättar man åtskilligt därom, som...

— Jag vet, hvad ni vill säga, herr grefve. Förmodligen hänsyftar ni på de förgiftningshistorier, som tid efter annan blifvit utspridda. I oroliga och misstänksamma tider, sådana som våra, spöka alla möjliga föreställningar i människornas hufvuden. Man tror ingenting så gärna som det, hvarvid en liten skandal är fäst. När man på Haga underrättade för detta drottningen, att hennes gemål blifvit fängslad och afsatt, och man därvid kom att nämna, att han ätit middag, strax antog hon, att han blifvit förgiftad; när nuvarande drottningen vid ett af tronföljaren aflagdt besök, lät bjuda honom buljong, bums hette det, att hon velat förgifta honom; när en annan gång grefvinnan Piper serverade honom en kopp thé, ögonblickligen var skandalen framme och lade förgift däri. Oroliga tider utprägla sig alltid i oroliga förmenanden och tydningar. Den uppjagade inbillningen tror sig nog tala sanning, jag antager det gärna, ehuruväl den icke dess mindre endast diktar. För att fängsla allas intressen, griper det ena partiet ej mindre än det andra i ögonblick af ytterlighet till hvad som hälst. Så har man ej allenast å ena sidan talat om förgiftningsplaner emot Carl August, utan också å den andra om dylika emot prins Gustaf. Revolutioner hafva i själfva verket inga samveten.

Den gamle Ros hade blifvit språksam. Den omständigheten, att han i allmänhet så sällan ägde tillfälle till samtal af sådan egenskap som detta, bidrog väl icke så litet därtill.

Vauvenard hade tyst åhört, hvad han anfört, och det föll honom icke vidare in att framkomma med några erinringar. I stället vände han sin blick inåt sig själf.

— Skulle det så förhålla sig, att Carl August icke är död och icke blifvit förgiftad, frågade han sig, hvad inflytande kan det hafva på mina förehafvanden och på mig?

Allting i världen är i själfva verket vida mer luftslott än man föreställer sig och antager. Hela lifvet är i själfva verket blott ett luftslott, som förr eller senare faller tillhopa i grafven. Hela vår verksamhet är också ett luftslott, i hvars salar vi glädja oss, i hvars parker vi arbeta, och hvilket — alltsammans — slutligen reducerar sig till tre skoflar mull. Furstehus hafva vuxit upp, luftslott, som vinden blåst bort. Revolutioner hafva gått öfver världen, och släkterna hafva bygt labyrinter af luftslott, utan att, då allt detta af tiden sopats bort, ha kunnat rädda sig själfva och sitt höga andliga diplom annat än i ett nytt luftslott. Filosofer hafva förkunnat stora tankar, men andra hafva följt dem i deras spår och öfvertygat världen, att, hvad deras föregångare förkunnat endast varit luftslott.

Så resonnerar och tänker mången misantrop, och trenne slags folk, af hvita och svarta och — furstar. Ganska riktigt: hvita, svarta och — furstar.

Många länkar i den logiska kedjan öfverhoppade hans tankar tvifvelsutan, då han kom till denna slutsats. Personer med större handlingskraft komma dock ej sällan till slutsatser, hvilkas logik ingen så lätt följer. Logiken i Vauvenards tankegång torde dock böra sökas i hans skaplynne och i den samtid, hvari han lefde.

Berättelserna och ryktena om Carl Auguste plötsliga död äro emellertid mycket egendomliga och ännu i denna stund allt för litet utredda.

Såsom en icke så liten dithän rörande omständighet behöfver man blott erinra sig, att rykten kringlupo såväl i Ryssland som i Danmark, att Carl August icke skulle återvända från sin resa, utan att han under densamma skulle aflida. Mer än många gånger skall han också hafva uttalat till sina närmaste förtrogne, att hans lifstid ej skulle blifva långvarig.

TJUGOFEMTE KAPITLET.

Vauvenard fullföljer sina afsikter.

Vi lämnade Ankarsparre på Alfinalund ensam med grefve Fersen, som ännu befann sig i ett halft drömmande, halft vakande tillstånd.

Urståndsatt att ensam kunna hjälpa grefven, begaf han sig skyndsamt till det fersenska ekipaget, där det väntade vid landsvägen, och tillsade kusken att köra fram till själfva gården.

Genom den omsorg, som därefter ägnades Fersen, återvann han småningom sin själfbehärskning, och biträdd af Ankarsparre och exkorpralen Cesar, blef det honom möjligt att lämna stället och taga plats i åkdonet.

Den friska nattluften och till och med själfva resan inverkade fördelaktigt på honom, och då han återkom till sitt hem — det fersenska palatset — var han fullkomligt återställd.

Med Ankarsparre växlade han icke många ord under vägen. Förgäfves hade Ankarsparre sökt inleda ett förtroligt samtal med honom. Hans frågor hade Fersen endast besvarat ganska afböjande och kort. Emellertid erfor han, att Vauvenard icke på något försätligt sätt narrat honom att företaga den sena utfärden, utan att Fersen med klart förutseende om afsikten därmed och efter eget affattadt beslut begifvit sig hemifrån. Vidare erfor han, att, om Vauvenard i vissa delar äfven talat som en charlatan; han likväl uppfyllt det löfte, han gifvit; men då Ankarsparre anhöll att få kännedom om, hvari löftet bestod, upphörde Fersen med alla meddelanden och drog sig tyst tillbaka inom sig själf.

Under sådana förhållanden körde ekipaget in på gården till det fersenska palatset, och grefven fördes upp i sina rum.

Uppkomna i dem, märkte Ankarsparre snart, att Fersen önskade blifva ensam. Det själstillstånd, hvari han befann sig, syntes äfven kräfva det. Efter den lidelsefulla sinnesstämning hvari en hel följd af omväxlande och spännande drömmar försatt honom, var väl ensamheten det enda naturliga medlet för återvinnande af jämnvikt i sinnet och lugn i hjärtat. Ankarsparre lämnade honom äfven snart. Liksom Vauvenard fick också Fersen ingen blund i sina ögon förrän senare på morgonen. Hon fortfor att i sina tankar ännu genomlefva det lif, som vid det franska hofvet skänkt honom så många behag och så mycket glädje, och först då hans krafter voro fullkomligt uttömda, sjönk han i den djupaste sömn.

Hvad som tilldragit sig de senaste dagarne, ingaf äfven Ankarsparre tankar af mångfaldig art, alla rörande sig kring Vauvenard såsom hufvudfigur.

Ifrån den stund han mottog biljetten med de ödesdigra orden: "den 20 juni, hämd", hade han befunnit sig såsom indragen i ett skydrag af händelser, den ena lika oförutsedd och öfverraskande som den andra, alla lika dystra och hotande. Det förefoll honom, som om en mörk ande på en gång uppträdt och skoningslöst trampat ned hela den värld, som förut i ljusa och lyckliga föreställningar så lefnadsfriskt och gladt log emot honom, hvarthän han blickade. I hvad mån var Vauvenard denne mörke ande? Han visste nu, att brefvet, med de ödesdigra orden var från honom, att han sökt ingifva honom misstroende till hela sin omgifning, misstroende till och med till sin dotter. Hvad kunde hans afsikt vara därmed? Ägde hans uppgifter någon grund eller icke? Fersens utfärd till Alfinalund och det tillstånd, hvari han där sett honom, var icke häller lugnande. De häftiga ord, hvarmed Vauvenard vid samma tillfälle tilltalade honom, voro jämväl af allt för hemsk egenskap, att icke ingifva honom ganska upprörande föreställningar. Visserligen hade Fersen yttrat sig om Vauvenard på ett ganska tillfredsställande sätt, men ändock — — — Visserligen hade han äfven en gång räddat Ankarsparres lif, men ändock — ändock...

Föreställningar finnas, som alltid sluta med ett "ändock". Vid sådana tillfällen är detta ändock såsom en kasthake, men som ej äger någon märla att fästa sig vid.

Om den värld, hvari Ankarsparre lefde, förut förefallit honom såsom ett solbelyst haf, å hvars lätta och luftiga böljor, hvarthän han vände sig, lycka och fröjder flaggat, föreföll det honom nu, som om detta haf på en gång blifvit förvandladt till ett svart haf, hvaröfver molnen uttömde sina åskor och ljungelden kastade sina flammor. Sant var, att han vid skenet däraf såg en syn, som tjusade och behagade, och denna syn var Ange, men, huru det var, äfven henne såg han likväl endast vid skenet af en blixt.

Under sådana tankar fram och åter förgick natten äfven för honom.

Vid lämplig tid på förmiddagen afsände han ett bud till fersenska palatset, för att efterhöra grefvens tillstånd, och blef därigenom underrättad, att hans excellens begifvit sig af till Östergötland. Innan sin afresa hade han skickat en hälsning till Ankarsparre med den förklaring, att han i frid och ensamhet hade behof af att inandas frisk och ren landluft. Underrättelsen gladde Ankarsparre. Han antog, att åtminstone grefve Fersen därigenom försatt sig utom de faror, som från så många håll nu tycktes draga sig tillhopa omkring dem.

Ankarsparre hade äfven för afsikt att genom ett särskildt bud förfråga sig om Vauvenards och Anges' befinnande, men han hann ej att verkställa det, innan han emottog ett bref, visserligen utan namnteckning, men som han igenkände vara från Vauvenard. Brefvets innehåll känner läsaren redan. Det var samma bref, hvari Vauvenard bad Ankarsparre följa budet och själf öfvertyga sig om att hvarken hans mor, bror eller Ange förtjänade hans kärlek.

Med en känsla af smärta och obehag läste han skrifvelsen, men beslöt att följa den.

Väl var det inom honom icke möjligt att betvifla Anges rena karaktär och varma tillgifvenhet — han tyckte sig därtill ha allt för djupt blickat in i hennes hela väsen — men icke désto mindre inställde sig småningom en och annan tanke, som, så ringa och obetydlig den än till en början var, likväl växte och slutligen ingaf honom en viss oro. Det är med själen som med solen: hur klar den än är, saknar den icke sina fläckar, sina skuggpartier. Endast den omständigheten, att uppgiften om Ange ändock alltid kom från hennes egen far och — ej nog därmed — äfven förnyades och nu framställdes med anbud af öfvertygande bevis, kunde gärna icke vara utan all betydelse.

Han genomläste den lilla breflappen mer än en gång och kom för hvarje gång till samma beslut, det att följa budet och se med sina egna ögon. Emellertid beslöt han att vara på sin vakt.

Ankarsparre hade på förmiddagen äfven mottagit löjtnant Ros' utmaning och utan någon anmärkning medgifvit och ingått på de gjorda framställningarna.

Då han tänkte på de senare dagarnes händelser och på dem, som efter all anledning förstodo, beklagade han sig endast öfver att hans vän, Falk, icke var när honom.

— Förrän han är hos mig, sade han för sig själf, blir jag ej lugn; men med honom vid min sida kan jag trotsa dem alla.

Då han följde budet från Vauvenard, stoppade han en liten, väl laddad pistol i fickan, för att vara beredd på hvad som hälst, som kunde inträffa.

På ena sidan af den trädgård, hvari vi nyss gjort bekantskap med Hildegard, höjde sig den tid, hvarom vi nu skrifva, den skrofliga brandmuren af en angränsande byggnad. På denna mur fanns ännu då ett enda fönster, nog högt från marken att gifva en tillräcklig utsigt öfver trädgården.

Det var hit man förde Ankarsparre.

Då han tog af från stora gatan, som leder från Nybron, in på torget, såg han Rikissa framför sig. Lutad mot ett skrank, tillfälligtvis uppställdt af några gatlaggare, hade hon en näfve sand i sina händer. Sanden rann ned emellan fingrarne; hon tycktes belt och hållet upptagen häraf.

Konrad, hvars inflytande öfver henne läsaren redan insett, hade befalt henne att där invänta Ankarsparre, i hvad afsikt visste hon icke.

Ankarsparre såg alltid Rikissa med deltagande.

— Du här, goda Rikissa, tilltalade han henne. Hvad gör du här?

— Här eller där, svarade flickan, är ju detsamma, som där eller här. Om också någon skillnad skulle finnas mellan där eller här och här eller där, så rinner ändå alltsammans sin väg, alldeles som sanden ur min hand.

— Ja, jag ser! Du roar dig att leka med sanden.

— Jag roar mig att leka timglas, genmälde hon. Döden har ju alltid ett timglas i sin hand.

Det låg en så hjärtgripande och ändock enkel melankoli i hennes ord, att Ankarsparre kände sig rörd. Han var själf vid en ganska vemodig eller missmodig sinnesstämning.

— Du är icke vid friskt lynne i dag, min goda Rikissa; har något ledsamt händt dig? Tala om det för mig. Du vet ju, att jag alltid velat dig väl.

Hon lyssnade till dessa vänliga ord och förde sin hand till hjärtat med en blick på honom, strålande också af vänlighet.

— Ack ja, sade hon, jag är ledsen, mycket ledsen!

— Förtro dig åt mig, Rikissa! Kanske kan jag hjälpa dig, göra dig åter glad. Du dansar och sjunger ju gärna?

— Åh ja; men det är just det, som gör mig ledsen, ty nu vilja ej mina fötter dansa längre, och sångerna ha öfvergifvit mig, och alla mina vackra små sagor ha försvunnit ur mitt minne.

— Intet annat? Du kan väl få igen ditt minne, och då följa sånger och sagor med.

— Jag tror det, yttrade hon och närmade sig intill honom, ja, jag tror det — om — om...

— Säg ut, Rikissa, och rodna icke för mig!

— Om — om...

— Nåå?

— Om han bara ville se på mig, se på mig, som han såg på mig förr?

— Hvilken menar du?

— Han, han, han!

Ankarsparre riktade en frågande, förundrad blick på henne.

— Nu ser han på mig, utropade hon — ack, jag känner, att en hel värld af nya sagor nedstiger med hans blick uti mitt hjärta! Ja, han ser på mig!

— Hvilken — jag förstår dig icke? Hvilken?

— Han, han, han!

Och hon stirrade tillbaka på honom.

För att icke samla folk omkring sig, och äfven för att undandraga henne den lösa, gathvimlande nyfikenheten, ville han aflägsna sig.

Hon följde honom.

— Ganska riktigt, Rikissa, anmärkte han, följ med mig!

— Ack ja, jag får ju det? Jag har så mycket att berätta, så mycket att säga!

Ankarsparre blef ford af det bud, Vauvenard skickat, till den byggnad, hvars brandmur vette åt trädgården.

Då han inträdde i det rum, hvars ena fönster låg däråt, märkte han en hvit klädning i detsamma försvinna i dörren till lusthuset. Denna omständighet var honom likgiltig, emedan han icke fann något besynnerligt, ännu mindre något ondt däri. Det var ju blott en hvit klädning, ingenting mera.

Ankarsparre skulle emellertid, lika litet som Ange, undgå att se, hvad som nästa ögonblick inträffade. Efter en stund såg nämligen också han, huruledes en liten port på staketet bakom lusthuset öppnade sig och en karl, insvept i en vid kappa, inträdde därigenom. I samma ögonblick öppnades ett fönster åt samma sida, och med ett enda hopp var mannen inne i paviljongen. Skillnaden var, att Ange ej märkt detta!

(Forts.)

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörbak	$1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad,	$160
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad,	$2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda,	25c.
Konstknifvar	från 40c. till $1.50
Täljs- och slaktknifvar pr st.	40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

RES MED EMPRESSES OF THE ATLANTIC

Från Liverpool.		Från Quebec.
Maj 30.	Empress of Brit.	Juni 3
" 26.	Lake Champlain	" 9
Juni 8.	Empress of Ireland	" 17
" 6.	Lake Manitoba	" 23
" 24.	Empress of Britain	July 1

J. S. CARTER, General Agent
217 McDermot Ave., Winnipeg.

Malmö Boarding House
93 HENRY AVE
GOD MAT!
BILLIGT PRIS!

60 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free. Better an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the
Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, $3 a year; $1.50 six months, postage prepaid. Sold by all newsdealers.
MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gynna våra annonsörer!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Vår kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme vår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

Frittsändes
en paket med
30 eleganta Vy-Brefkort 30
från de skandinaviska länderna och Amerika, samt jul- och Nyårskort och vor eleganta
FICK-KALENDER
för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes fritt till Enhvar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på
Svensk Familj-Journal
som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, anekdoter osv. osv.
För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor elegante Fick-Kalender och 75 olika romanböcker, tillen försäljningspris af 10c pr. st.
För 50c får Ni sältedes varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $3.00 värde, förgagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.
Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.
C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som ages af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut ge skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvästr. Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett sande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI